

Strony w postępowaniach głównych

Strony skarżące: X (C-72/14), T.A. van Dijk (C-197/14)

Strony pozwane: Inspecteur van Rijksbelastingdienst (C-72/14), Staatssecretaris van Financiën (C-197/14)

Sentencja

- 1) Artykuł 7 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, a także art. 10c–11a, 12a i 12b rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71 w wersjach zmienionych i uaktualnionych rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 647/2005 z dnia 13 kwietnia 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że zaświadczenie wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego w formie zaświadczenia E-101 w celu poświadczenia, że dany pracownik podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego w zakresie zabezpieczenia społecznego, podczas gdy pracownik ów jest objęty zakresem stosowania umowy dotyczącej zabezpieczenia społecznego przewoźników na Renie, przyjętej przez konferencję międzyrządową zwołaną w celu przeprowadzenia rewizji umowy z dnia 13 lutego 1961 r. dotyczącej zabezpieczenia społecznego przewoźników na Renie, podpisanej w Genewie w dniu 30 listopada 1979 r., nie jest wiążące dla organów innych państw członkowskich. Fakt, że organ wydający nie miał zamiaru wydać rzeczywistego zaświadczenia E-101, lecz użył formularza tego zaświadczenia do celów administracyjnych, jest w tym względzie bez znaczenia.
- 2) Artykuł 267 akapit trzeci TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa krajowego, taki jak sąd odsyłający, nie jest zobowiązany ani do wystąpienia do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, ani do odczekania na odpowiedź na to pytanie tylko dlatego, że – w sprawie podobnej do tej, która przed nim zawisła i dotyczącej dokładnie tej samej problematyki – sąd krajowy niższej instancji zadał Trybunałowi pytanie prejudycjalne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 12.5.2014.
Dz.U. C 223 z 14.7.2014.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – Nannoka Vulcanus Industries BV/ College van gedeputeerde staten van Gelderland

(Sprawa C-81/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 1999/13/WE — Załącznik II B — Zanieczyszczenie powietrza — Lotne związki organiczne — Ograniczenie emisji — Użycie organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach — Obowiązki znajdujące zastosowanie do istniejących urządzeń — Przedłużenie terminu)

(2015/C 363/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nannoka Vulcanus Industries BV

Strona pozwana: College van gedeputeerde staten van Gelderland

Sentencja

- 1) Załącznik II B do dyrektywy Rady 1999/13/WE z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych spowodowanej użyciem organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach należy interpretować w ten sposób, że przewidziane w jego pkt 2 akapit pierwszy lit. i) przedłużenie terminu może zostać przyznane operatorowi „urządzenia” w rozumieniu art. 2 pkt 1 tej dyrektywy na wykonanie jego planu obniżenia emisji lotnych związków organicznych, w przypadku gdy substytuty zawierające niewiele rozpuszczalnika lub niezawierające go wcale znajdują się jeszcze w fazie opracowania, nawet jeżeli dla tego urządzenia można założyć niezmienną zawartość materiałów stałych i zastosować ją do określenia punktu odniesienia dla obniżenia emisji.
- 2) Punkt 2 akapit pierwszy lit. i) załącznika II B do dyrektywy 1999/13 należy interpretować w ten sposób, że przedłużenie terminu na wykonanie planu obniżenia emisji lotnych związków organicznych wymaga zezwolenia właściwych władz, które zakłada wcześniejszy wniosek ze strony danego operatora. W celu ustalenia, czy przedłużenie terminu powinno zostać przyznane operatorowi na wykonanie planu obniżenia emisji lotnych związków organicznych oraz w celu ustalenia okresu przyznanego ewentualnie przedłużenia terminu, w ramach przysługującego im uznania do tych właściwych władz należy sprawdzić między innymi tego, że substytuty nadające się do zastosowania w danych urządzeniach i do zmniejszenia emisji lotnych związków organicznych są rzeczywiście w fazie opracowania, że w świetle dostarczonych danych trwające prace są w stanie doprowadzić do stworzenia takich substytutów oraz że nie istnieje żaden alternatywny środek umożliwiający osiągnięcie podobnych, a nawet większych obniżen emisji po niższych kosztach oraz między innymi, że nie są już dostępne inne substytuty. Ponadto należy uwzględnić stosunek między obniżeniami emisji, jakie umożliwią substytuty znajdujące się w fazie opracowania, i kosztami tych substytutów z jednej strony a dodatkowymi emisjami spowodowanymi przez przedłużenie terminu i kosztami ewentualnych środków alternatywnych z drugiej strony. Okres przedłużenia terminu nie może wykroczać poza to, co konieczne do opracowania substytutów. Należy to ocenić w świetle wszystkich istotnych danych, między innymi zaś w świetle wielkości dodatkowych emisji spowodowanych przedłużeniem terminu i kosztów ewentualnych alternatywnych środków w stosunku do wielkości obniżen emisji, jakie umożliwią substytuty znajdujące się w fazie opracowania, i kosztów tych substytutów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 12.5.2014.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Cuneo – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Ivovi Taricco i in.

(Sprawa C-105/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Postępowanie karne dotyczące przestępstw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (VAT) — Artykuł 325 TFUE — Prawo krajowe przewidujące bezwzględne terminy przedawnienia mogące skutkować bezkarnością przestępstw — Potencjalne naruszenie interesów finansowych Unii Europejskiej — Obowiązek sądu krajowego powstrzymania się od stosowania każdego przepisu prawa krajowego mogącego naruszać obowiązki nałożone na państwa członkowskie przez prawo Unii]

(2015/C 363/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Cuneo